

[Lenger]

taget, at det, der kunne være problemet, var at få de sidste med, og det er jeg helt enig i. Der er nemlig en tendens til, at de, der deltager i den slags udmærket arbejde, i høj grad er de unge mennesker, som i forvejen er mindst truede, hvorimod de, der måske havde det største behov, ikke kommer med. Her tror jeg vi skal se på, at der er mange, som gerne vil udføre deres aktiviteter uden nødvendigvis at være knyttet til en klub. De vil gerne have mulighed for at være aktive sammen med andre uden at skulle indordne sig under et struktureret klubliv. Der kan også være mange, der gerne vil spille fodbold uden at melde sig ind i en klub; de vil spille sammen med vennerne og med dem, de kender, og de vil spille på de tidspunkter, hvor de har lyst, og ikke på forud fastlagte tidspunkter, som man ofte skal det i et klubliv. Det kan være et meget stort problem af nogle helt grundlæggende praktiske grunde. Ikke desto mindre er det sådan, at der nok er nogle ganske banale barrierer, som gør, at der er nogle, der falder udenfor, og det var måske dem, der havde mest brug for at komme ind i nogle aktiviteter.

En anden ting, jeg gerne vil fremhæve, er justitsministerens understregning af den kriminalitetsforebyggende miljøplanlægning, som netop får betydning her i de kommende år, og jeg glæder mig meget til at se, hvad der kommer ud af det arbejde, som er sat i gang, for det ligger jo netop i forlængelse af denne forespørgsel, at det er på områder som det, at vi mener årsagerne til kriminaliteten skal søges og kriminaliteten dermed bekæmpes, og ikke i form af de andre, lette løsninger, som dukker frem ind imellem.

Justitsministeren spurgte også, om der var interesse for at inddrage flere i det arbejde, som skulle foregå. Jeg vil da i hvert tilfælde gerne sige for VS' vedkommende, at det er et tilbud, som vi meget gerne vil tage imod; så må de øvrige partier jo svare for sig selv, efterhånden som man skrider frem i ordførrækken.

Men generelt vil jeg tilgive, at det ikke var epokegørende nye tanker, der var i de to redogørelser; det havde vi heller ikke forventet, men vi er glade for, at man er villig til at arbejde videre ud fra disse synspunkter.

Det er jo også sådan, at hvis vi forlader de lette løsninger og de hurtige udtalelser, som ikke er egnede til meget andet end at bringe

politikere i avisen, især ved juletid, er kriminalpolitik temmelig indviklet. Der findes ikke nogen hurtige mirakelløsninger, men der kan muligvis findes en løsning, som løser én type problemer, en anden løsning, som kan løse andre typer af problemer, og så fremdeles.

Årsagsmønsteret bag kriminaliteten er uhyre sammensat, og det er en ren utopi at forestille sig et samfund, hvor der ikke findes kriminalitet.

At forebygge vil også sige mange forskellige ting. Det kan f.eks. være den helt simple oplysningsindsats, som både justitsministeren og statsministeren var inde på, og som kan ske over for børn og unge i skoler, institutioner og klubber, i særlige miljøer og kvarterer eller i forbindelse med bestemte situationer, som mennesker kommer i.

Efter min mening er det imidlertid vigtigere, at man sætter ind med en social indsats. Sammenhængen mellem de sociale problemer og kriminaliteten, som jeg også var inde på i begrundelsen for forespørgslen, er jo så tydelig, at den i sig selv burde føre til et generelt løft i det sociale niveau, som er garanteret enhver borger. Også selv om der ikke begås kriminalitet, er det uacceptabelt, at flere og flere familier og flere og flere enlige mødre må gå til organisationer som f.eks. Frelsens Hær for overhovedet at få mad eller tøj, og det er jo en kendsgerning. Det er sandelig beskæmmende for den såkaldte velfærdsstat, uanset om det fører til kriminalitet eller ej.

Hvis jeg skal pege på andre ting, som jeg synes det er væsentligt at tage op, synes jeg også, det er vigtigt at se på de lokale miljøer og de lokale netværk, og dem er der blevet færre og færre af. Af den grund oplever vi mange menneskelige problemer, hvor en mulig kriminalitet kun er én enkelt udtryksform. Det har at gøre med vores byudvikling, hvor vi er gået fra den ene grøft, som kan være manglende vedligeholdelse af slumbyggerier, dårlig standard osv., til den anden grøft, som er totalsaneringer, der har været så totale, at beboerne er blevet saneret med ud og typisk endda saneret helt ud i nye kvarterer, hvor der aldeles intet sker, og hvor vi ikke har en blanding af f.eks. bolig og erhverv med den aktivitet, som det giver for et boligkvarter.

Nye boligkvarterer lider ofte af en fatal mangel på aktiviteter og samlingspunkter